

Marián Šuráb

Búrky v mojom živote

Populárni ľudia často na konci svojho života píšu knihy svojich spomienok – memoáre. Možno niekto z nás si v živote písal aspoň denník. Ale aj my, keby sme mali písať o svojom živote knihu, bol by to určite príbeh zaujímavý a poučný pre iných. V našich spomienkach by boli rôzne kapitoly, ale asi by u nikoho nechýbala kapitola s názvom: Búrky v mojom živote.

Búrky vo svojom živote zažil aj apoštol Peter. Neboli to však len búrky, s ktorými sa stretol ako rybár na mori, ale aj búrky, ktoré mu pripravil Ježiš, aby sa Peter otestoval, aká je jeho viera a láska k nemu.

Prvú búrku opisuje dnešné evanjelium. Peter prosí Ježiša, aby mohol prísť k nemu po vode. Vie, že človek nemôže chodiť po vode, ale predsa cíti, že s Ježišovou pomocou to dokáže. Žiaľ, jeho viera v Ježiša dlho nevydržala. Po prvých krokoch prestane pozeráť na Ježiša. Naľakal sa veľkých vln a silného vetra. Zapochyboval, že by mohol dôjsť k Ježišovi. Preto zúfalo volá: „Pane, zachráň ma!“ Ježiš ho chytil za ruku, priviedol k lodi s výčitkou: „Ty maloverný, prečo si zapochyboval?“

Druhá búrka v živote Petra sa odohráva na dvore veľkňaza, keď zajali Ježiša. Aj tam sa Peter naľakal. Zaprel svojho Majstra. Znova sa začal topiť. Ale ako na jazere, aj tu ho Ježiš zachránil. Ježiš pozrel naň pohľadom lásky a Petrovi nezostávalo nič iné, len aby horko zaplakal a oľutoval svoju zradu.

Tretiu búrku prežil Peter v roku 67 v Ríme. Nachádza sa v centre ostrého prenasledovania kresťanov. Ježiš sa už nenachádza v blízkosti Petra. Peter je však už odhodlaný Ježiša nezradiť. Umiera za neho na kríži. Umiera určite s vierou, že Krista, jeho ruky, jeho oči pocíti v nebi.

Prijať a veriť v Ježiša neznamená, že človek prežije svoj život v tichosti a bez problémov. Ježiš dopúšťa, aby sme aj my prežili búrky.

V mladosti je to často boj s našou zmyselnosťou. Alebo mladému človeku niekto ponúkne alkohol, drogu. A búrky sú na svete.

Neskoršie v manželstve muž musí bojovať, aby nezradil svoju ženu, aby ju neopustil, aby nešiel za inou. V živote ženy prichádza nechcené tehotenstvo. Stretnutie so sympatickým mužom. A búrka sa znova blíži.

V starobe prichádzajú niekedy veľké pochybnosti. Mal ten môj život zmysel? Je so naozaj Boh? Jestvuje večný život? Či to nie sú búrky?

A pritom celý život je sprevádzaný rôznymi neúspechmi. V práci. V škole. Choroby. Smrť blízkych. A keďže sme všetci ľudia, ako bol aj sv. Peter, niekedy si myslíme alebo cítime, že sa v búrkach nášho života môžeme utopiť. Zdá sa nám, akoby sme ostali sami, vystavení rôznym nebezpečenstvám. Čo máme teda robiť, aby sme sa neutopili?

Známy kardinál Jozef Suenens v jednej svojej kázni spomína udalosť zo života, o ktorej písali niektoré noviny.

Neskoro v noci začal horieť dom, ktorý sa nachádzal na úbočí za dedinou. Otec, matka a deti vybehli von. S hrôzou pozerajú na strašné a rýchlo sa šíriace plamene. Zrazu si uvedomujú, že nie je medzi nimi najmladší, päťročný chlapec. On, preľaknutý plameňmi, nezišiel dole, ale vybehol po schodoch o poschodie vyššie. Rodičia zúfalo pociťujú, že už chlapca nikto nezachráni. Zrazu sa na poschodí otvára okno. Objavuje sa v ňom tvár chlapca. Otec mocne kričí: „Vyskoč!“ Chlapec však pred sebou vidí len plamene a dym a volá: „Ocko ja ťa nevidím.“ „Ale ja ťa vidím“, kričí otec, „to stačí, len skoč!“ Chlapec nabral odvahu a vyskočil z okna. Padol do náručia svojho otca.

Aj nám sa v nebezpečenstvách a v búrkach života prihovára Boh: „Neboj sa! Dúfaj! Skoč do môjho náručia!“ A ako často aj my odpovedáme: „Bože, ja Ťa nevidím, ja Ťa nepočujem.“

Kde nabrat' odvahu? Skúsenosť nás učí, že v týchto dramatických situáciách víťazia tí, ktorí žijú múdro a zbožne v pokojných chvíľach života. Usilujú sa celý život bojovať proti svojmu egoizmu. Žijú podľa evanjelia. Milujú modlitbu a sviatosťný život. Sú verní Bohu aj v drobných udalostiach života. Tí sú pripravení premôcť aj veľké búrky života.

Predstavme si ešte raz, že by sme mali písať knihu svojich spomienok. Čo by sme napísali do kapitoly: Búrky v mojom živote? My, kresťania, by sme mali napísať, že všetky búrky sme prežili, lebo sme sa nebáli vpadnúť do náručia nášho nebeského Otca a počúvať hlas jeho Syna Ježiša.

Nanebovzatie Panny Márie
El Greco-1577

*Slnecnou žiarou,
Panna, ovenčená,
dvanásť hviezd skvie sa vôkol
tvojej hlavy,
za podnož mesiac máš
a z krásnej tvári
neha ti žiari.*

*Smrť si premohla,
skrotila si peklo
a za nás prosíš
svojho Syna, Krista.
Kráľovná mocná,
ktorej sa zem korí
aj rajské zbory.*

*Ochraňuj nás
i našu vieru v Boha,
vzdialených navráť
k otcovskému domu,
tých, čo pokrýva
tôňa smrti, prebud',
pozdvihni k nebu.*

*Vinnikom vypros
milosť odpustenia,
ujmi sa tých,
čo plačú, trpia, biedia,
vypočuj vrúcne,
úzkostlivé hlasy,
ty nádej spásy.*

*Trojici svätej
nech sa vzdáva chvála,
že vencom slávy
zdobí teba, Panna,
že nám za matku darovala teba,
Kráľovnú neba.
Amen.*

V srdci hromadí zlobu

Ž 41, 7: *A keď ma niekto navštívi, hovorí neúprimne, v srdci hromadí zlobu a potom odíde von a ohovára ma.*

Milujúci Bože, prichádzam k tebe s vďakou za všetko dobré a krásne, čo vkladáš do môjho srdca;

za všetko, čo mi dáva silu nezabúdať na lásku tvojho Srdca a počúvať tvoj hlas.

Milujúci Bože, tvoje Srdce je plné lásky, ktorá sa raduje z pravdy, ktorá uzdravuje, zľutúva sa a je milosrdná. Láska tvojho Srdca je svätá, čistá od každej zlej túžby a úmyslu, žičí všetkým a teší sa z úspechu svojich stvorení.

Vidíš a vieš, že s nami to tak nebýva. My si vieme vo svojich srdciach hromadiť nielen to čisté, krásne, nesebecké, pravdivé, ale - ako hovorí žalmista - *v srdci si hromadíme zlobu*. Potom si závidíme, ohovárame sa, neprajeme si, nie sme si navzájom darom, ale bremenom, ťarchou.

Pane, prichádzam k tebe a s pokorou a dôverou v srdci prosím o tvoju milosť, aby som si nikdy nenechal ovládnuť svoje srdce zlobou.

Prosím, nikdy nedopusť, aby som si v srdci hromadil, nelásku, nežičivosť. Ty vieš, že najčastejšou príležitosťou k tomu sú chvíle, keď ma druhí zrania, ponížia, keď sa ku mne správajú nespravodlivo. Áno, vtedy sa v mojom srdci hromadia otázky, ktoré nie sú modlitbou, nie sú rozhovorom s tebou, vtedy začínam viesť skôr rozhovor sám so sebou.

Pane, oslobod' ma od pokušenia hromadiť si v srdci urážky a zranenia. Ty vieš, ako som niekedy príliš citlivý na svoje ja, ako citlivo vnímam to, čo sa o mne hovorí, ako sa o mne zmyšľa, ako sa kto ku mne správa. V takých chvíľach veľmi potrebujem tvoju milosť, aby som nežil z postoja druhých, ale z tvojho vzťahu ku mne, z tvojho slova a z tvojho ducha.

Ďakujem ti za chvíle, v ktorých som s tvojou milosťou vedel zniesť urážky, posmech, necitlivé zaobchádzanie či ohováranie za chrbtom, o ktorom som sa tak či tak dozvedel.

Ďakujem ti za chvíle, keď som cítil, že mi vkladáš do srdca pokoj, silu, schopnosť odpustiť a neprechovávať v sebe zlé city. Uvedomujem si, že to nemám sám od seba a že je to tvoj dar.

A tak znova a znova prichádzam k tebe, Bože, a prosím:

Nedopusť, aby som si v srdci hromadil niečo zlé.

Nedopusť, aby sa môjho srdca zmocnilo niečo iné než pravda a sila tvojej lásky.

A keď sa prichytím, ako ma ovláda niečo zlé, daj, nech prichádzam k tebe s prosbou: Pane, zmiluj sa.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie:

V utorok 15. augusta slávime prikázaný sviatok Nanebovzatia Panny Márie.

Svätá omša bude o 18:30 hodine.

Po svätej omši môžem požeňať byliny a kvety.

Už v pondelok večerná sv. omša o 18:00 bude z nadchádzajúceho sviatku.

Na úrade

Nedávno som bol v istej poisťovacej kancelárii. Vo veľkých miestnostiach sedeli za sklenenými priehradkami nespočetní úradníci. Len čo bolo na hodinách pol piatej, chodbami a kanceláriami sa akoby prevalila veterná smršť. Akoby zdrapení neviditeľnou rukou, úradníci vyskočili zo stoličiek a valili sa k dverám. Ako na úteku. Akoby bola vybuchla časovaná bomba. Čo sa stalo? Pred čím tí ľudia utekali?

Zažívame fantastický pokrok, no ľudia nevyzerajú vôbec šťastní. Motor pokroku sa nazýva: čas sú peniaze, a ľudí táto mašinéria rozdrví. Ak čas života je iba časom peňazí, ľudia budú čoskoro v koncoch. Mašina „čas-sú-peniaze“ neprodukuje životné šťastie. To rastie iba na pôde lásky.

Načo také tempo,

keď i tak musíš zastaviť?

Načo celé to bohatstvo,

keď i tak musíš umrieť chudobný?

Adalbert L. Balling „Mám ťa rád“

Sväté omše v 19. týždni cezročného obdobia - (A)

14.VIII. pondelok *Svätá omša zo slávnosti Nanebovzatia Panny Márie*

18:00 *Za ě Jozefa a Helenu Vavrinčikových*

15.VIII. utorok *Nanebovzatie Panny Márie - Slávnosť*

18:30 *Za farníkov*

Lektori: Radakovičová J., Polanská Z.

16.VIII. streda

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

17.VIII. štvrtok

18:00 *Za ě Stanislava Jurčoviča a rodičov*

18.VIII. piatok

18:00 *Za ě vdp. don Rudolfa Granca, SDB.*

19.VIII. sobota

08:00 *Za ě Filipa Ořapku, rodičov a súrodencov*

Upratovanie kostola č.d. 151-175

20.VIII. 20. Nedeľa cezročného obdobia - (A)

08:00 *Za ě Jozefa Tibenského a rodičov*

Lektori: Jurčovičová M., Radakovičová J.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Hajičková M.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

14.VIII. pondelok Sv. Maximilián Mária Kolbe-kňaz mučeník -Sp

15.VIII. utorok Nanebovzatie Panny Márie - Slávnosť prik.sviatok

16.VIII. streda Sv. Štefan Uhorský - Esp

17.VIII. štvrtok Sv. Hyacint, kňaz

18.VIII. piatok Sv. Helena - Esp

19.VIII. sobota Sv. Jan Eudes, kňaz - Esp

LÁSKAVOSŤ A DOBROTA

Akokoľvek zatrpknutosť, hnev, rozhorčenie, krik a rúhanie aj každá iná zloba nech sú ďaleko od vás. Budte k sebe navzájom láskaví a milosrdní, navzájom si odpúšťajte, ako aj vám odpustil Boh v Kristovi. (Ef 4,31-32)

Nie boj proti zlému, ale žiarivú dobrotu, kytku ; popretkávanú milosťou. (blahoslavená sestra Zdenka)

Láskavosť má za základ slovo láska. Láskavosť vychádza z lásky. Je konkrétnym prejavovaním lásky tým, že sme ľudskí, milí, dobrotiví, srdeční. Niekomu sa môže láskavosť zdať slabosťou, lebo dnešný svet akoby nás vyzýval skôr k tvrdosti a hrubosti. Musíš mať silné päste a široké lakty, takže aká láskavosť? Pre ňu niet v dnešnom tvrdom kapitalistickom svete miesta. A predsa, ako dobre nám padne, keď sú k nám ľudia láskaví a milí. Až nás hreje pri srdci. Nie je skôr tvrdosť a hrubosť slabosťou?

Láskavosť je skôr prejavom veľkosti človeka a ovocím lásky, ktorú nosí v srdci. Aká potrebná je láskavosť zvlášť na niektorých miestach. Zoberme si napríklad takú nemocnicu. Pacienti sa často nachádzajú v ťažkých situáciách, keďže sú chorí, odlúčení od svojich blízkych a majú aj veľké bolesti. Ako veľmi potrebujú, aby k nim boli zdravotné sestry i lekári láskaví. Tu naozaj nestačí, že zdravotná sestra urobí len to, čo má, ale je veľmi dôležité, aby sa vedela na pacienta usmiať, porozprávať sa s ním, povzbudiť ho, vliat' doňho skrze dobré slovo nádej. A tak aj lekár. A čo napríklad kňaz pri spovedaní? Nečakajú od neho kajúcnici milosrdenstvo a láskavosť? Iste aj pravdu. No pravda bez lásky je nemilosrdná. Či v nemocnici, či v spovednici, je potrebné hovoriť pravdu s láskou. Pravda je ako liek, no liek je niekedy trpký. Preto dobrá mama, keď dáva svojmu dieťaťu liek, namočí ho do čaju alebo medu, a tak mu ho podá. Tak aj my máme často trpkú pravdu zabaliť do láskavosti. Občas počujem ľudí povedať: „Čo sa na mňa hnevá, veď som len pravdu povedal?!“ No dobre, ale ako si ju povedal? A kde si nechal lásku? Či nie je láska viac ako pravda? Bože slovo hovorí, že najväčšia je láska. Ak si vynechal lásku, zabudol si na to najdôležitejšie. Pravda môže aj zraniť, ak sa neopatrne podá. Nestačí povedať pravdu, treba pravdu povedať s láskou.

Láskavosť je veľmi všímavá. Vníma utrpenie, vnútorné rozporenie človeka a snaží sa ho dotknúť citlivým dotykom tak, aby neurazila ľudskosť a dôstojnosť človeka. Pristupuje k človeku vždy s úctou. Láskavosť sa odráža v každom prejave láskavého človeka: v jeho pohľade, každom geste, slove a skutku.

Uvažuj nad sebou: Si láskavý človek? Môžeš o sebe povedať, že máš dobré srdce? Ako hovoríš iným pravdu? Len ju tak šplechneš do očí, ako keď kobra vystrekne jed? Uvedom si, že taká pravda ubližuje. Vieš

sa venovať iným, si tu pre nich, dávaš im svoj čas, milé a povzbudivé slovo, dobrý skutok?

Pane, čo chceš, aby som urobil? Kam mám ísť? - Tam ma ved'. S kým sa mám stretnúť? - Ukáž mi človeka.

O čom mám hovoriť a o čom mlčať? - Povedz mi, čo je teraz správne. Čo chceš cezo mňa vykonať, môj Bože? Nenechaj ma stáť na polceste. Amen.

(z modlitby hasiča, ktorý zahynul 11. 9. 2001 pri záchranných prácach v troskách svetového centra v New Yorku.)

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Miska túžby

Človek ponechaný na seba je ničotný a slabý.

Tomáš Kempenský

Istý kráľ chcel dervišovi splniť jedno želanie. Derviš si želal, aby mu jeho žobrácku misku naplnil dukátmi. Kráľ to pokladal za najľahšiu vec na svete. Ale ukázalo sa, že je to čarovná miska.

Keď sa ju kráľ pokúšal naplniť, nenaplnila sa. Čím viac dukátov do nej nasypal, tým bola prázdnejšia. Veľmi sa preľakol pri pomyslení, že misku nikdy nenaplní. Vtedy mu derviš povedal: „Vaše veličenstvo, keď nemôžete svoju misku naplniť, len mi to povedzte a ja si ju zasa vezmem. Som derviš, odídem a budem si len myslieť, že ste nedodržali slovo.“

Ale kráľ mu ani pri všetkom svojom bohatstve, pri celej svojej veľkorysosti a svojom dobrom úmysle nemohol naplniť misku.

Preto mu povedal: „Derviš, prezrad' mi tajomstvo svojej misky.“

Derviš odpovedal: „Áno, vaše veličenstvo, správne ste povedali, je to čarovná miska. Je to miska každého srdca. Je to srdce človeka, ktoré nikdy nie je spokojné.“

Čímkoľvek ho budete naplňať, bohatstvom, pozornosťou, láskou, vedomosťami, všetkým, čo je na svete, nikdy nebude naplnené, lebo mu nie je určené naplniť sa.“

Usiluj sa odtrhnúť svoje srdce od viditeľných vecí a prenes svoju lásku na veci neviditeľné.

Tomáš Kempenský

Čas hľadania Boha je tento život. Čas nájdenia Boha je smrť. Čas vlastníctva Boha je večnosť.

Sv. František Saleský

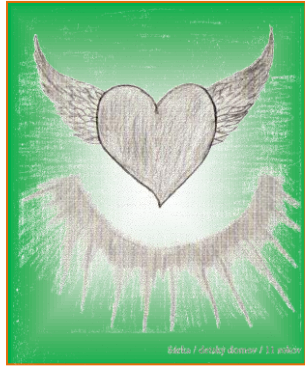
Nespojné je ľudské srdce, kým nespočinie v tebe, Bože.

Sv. Augustín

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Každá bolesť nás čistí v láske

Zažili sme už všeličo, aj krivé obvinenie, pre ktoré som sa dostal na súd. Sudkyňa som vtedy povedal: „Pani doktorka, dajte tie papiere bokom. Za šesťnásť rokov, čo som v Žakovciach, som ani jeden súdny spor neprehral. Mňa už ani nebaví vyhrávať. Za čo ma dnes súdite? Ak som škodcom pre našu spoločnosť, treba ma zavrieť na doživotie. Ja sa zmeniť nechcem. Na konci pojednávania sa ma pýtate, či ľutujem, ale už na začiatku som vám povedal, že neľutujem. Som nebezpečný recidivista pre spoločnosť? A ak robím dobro, za čo ma dnes súdite?“

Rozplakala sa a zavolala ďalších sudcov. Bolo to pred Vianocami. Prišiel jeden jej kolega, ktorý mal kožené čižmy, a ako frajer si ich vyložil na stôl. Založil si ruky, akoby chcel povedať: Čo mi taký farár môže povedať?

Sudkyňa hovorí: „Pán farár, hovorte.“

„Čo mám povedať?“

„Čokoľvek.“

Hovoril som o nás, ako žijeme. Sudca v čižmách si dal dolu nohy, utrel vreckovkou stôl a povedal: „Prepáčte, pán farár.“ Zobral klobúk a urobil zbierku.

Predtým nás obvinili, že sme v dedine kradli. Prečo by sme kradli? Aj teraz sme od priateľov na Vianoce dostali klobásu, podarovali nám ryby, pán dekan z Kežmarku zasa poslal pol svine. Nevidím dôvod, aby sme kradli.

Ako sa dajú zvládnuť tieto krivé obvinenia? Prežili sme všelijaké zranenia a bolesti. Každá bolesť nás však čistí v láske. Je to parádna továreň. Kde sa nachádza? V tvojom srdci. Premieňa bolesť na lásku. A s ňou vieš zvládnuť aj krivé obvinenie.

V jednom spoločenstve na mňa povedali: „Farár Kuffa za peniaze pokrstí aj psa.“ Prosil som Ježiša, aby mi držal ruku, lebo som prudký. Pomyslel som si: Neboj sa nič, aj Ježiša krivo obviňovali.

Povedal som im: „Po prvé, chlapče, bezdomovci, nie sú psi. Po druhé, za žiadnu sviatosť som v živote nevzal ani korunu. Ani za krst, ani za manželstvo, ani za pohreb. Nikdy. Intencie dávam väčšinou kaplánom. Je mi ťažké prijať, že svätú omšu, ktorá má nekonečnú hodnotu, odhodnotíme piatimi eurami. Každé ráno slúžim svätú omšu za bezdomovcov a dávam ich Panne Márii, nech ona vyberie toho, kto to najviac potrebuje.“

Iba jediný raz prišiel za mnou jeden chlapec a hovorí:

„Pán farár, chcel by som dať svätú omšu za bezdomovca.“

Pozerám na neho. „Pán farár, čo pozeráte?“

„Vieš, že si prvý človek, čo dáva za bezdomovca? Ostať taký šľachetný.“

Farár Marian Kuffa „Maturita z lásky“

Kresťanstvo - ale aké?

Často sa dostávame do situácií pesimizmu a rezignácie, hoci vidíme, že Cirkev môže v nových podmienkach slobodne pôsobiť. Máme cirkevné školy, desiatky časopisov, organizujeme rozličné podujatia - a výsledky nie sú veľmi zreteľné.

V bežnom živote sa stretávame s bezohľadnosťou, nezaujmom o iného, ba často aj s násilím v rôznej forme. Nemôžeme povedať, že za všetkým sú tí druhí, nie my, kresťania.

Je isté, že uviesť do života hodnoty kresťanstva nemožno formou príkazu, nariadenia alebo istou bezohľadnosťou, nerešpektovaním slobody svedomia, alebo dokonca akýmsi náboženským fanatizmom, s ktorým sa stretávame u niektorých náboženstiev alebo náboženských skupín. Takým postojom by naše kresťanstvo bolo také radikálne kresťanské, až by sa stalo nekresťanským.

Pri našom hľadaní správneho postoja k svetu, ktorý sa vyznačuje tvorbou a prínosom hodnôt do neho, si treba predovšetkým uvedomiť, že Boh žil medzi nami ako milujúca osoba, a nie ako idea. Dokonca natoľko, že sa s človekom úplne stotožnil.

Preto vniesť kresťanské hodnoty do svojho okolia musíme spôsobom, ktorý je človeku blízky, prítlačlivý.

Pripomeňme si: Pri jednej príležitosti sa kresťanský misionár pýtal Gándhího, čo by bolo treba urobiť, aby Ind prijal Ježišovu náuku. Jeho odpoveď znela:

„Pomyslite si na tajomstvo ruže. Všetci ju majú radi, pretože vonia. A ako vonia! Áno, kresťanstvo má v pravom zmysle slova voňať, ba rozvoniat, aj v podmienkach dnešného sveta. Veď ak prví kresťania žili tak naplno svoj vzťah k Ježišovi, že ich súčasníci obdivovali, nazdávame sa, že to naše dnešné kresťanstvo má byť iné? Možno len formálne, bez života? Kresťanstvo túto silu má, nie je prežitie! Záleží len na nás, aby sme ho v správnej forme dávali ďalej. V čom budeme teda iní, neformálni kresťania? Autentický kresťan spoznal a skúsil, že Boh ho miluje. Táto skúsenosť ho robí dobrým a láskavým - rozdáva ďalej, čo sám prijal. Možno takejto ponuke odolať?“

Viliam Judák „Vo všedný deň nevšedne“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku